

Filosofie a „kradení“ myšlenek

V jistém smyslu je či měla by být každá opravdová filosofie ne pouze systémem, ale čímsi organizovaným až organickým, tj. sjednoceným, integrovaným. Toto přirovnání má jistě své meze, ale dovoluje nám při sledování podobností jít dál. Každý filosof musí svou filosofii živit čtením, tj. rozkousáváním a rozžvýkáváním jiných filosofii, tudíž textů jiných filosofů. A podle povahy té které filosofie (a toho kterého filosofa) jsou některé látky, některá témata, některé myšlenkové cesty a postupy vhodné pro asimilaci, zatímco jiné jsou méně vhodné až nevhodné.

Nikdo si nemůže svou filosofii vymýšlet sám od sebe, bez jakéhokoli seznamování s jinými filosofii a bez navazování na jiné filosofy (a tady snad je třeba připomenout, že navazování se nemusí dít jen pozitivním převzetím myšlenek jiných filosofů, ale také ostrým, kritickým a tudíž také zdůvodněným jejich odmítnutím). Ale svou vlastní filosofii může každý filosof budovat jen tak, že se myšlenkami jiných filosofů zabývá, že je poznává, že se s nimi – to je snad ještě lépe řečeno – nějak setkává, a že je v neposlední řadě také třídí, rozlišuje mezi těmi, které by mu mohly být užitečné, a těmi, které k ničemu nepotřebuje. Pochopitelně se v tom zřetelně projevuje jeho vlastní úroveň (která je na počátku dost problematičtější, ale postupně se vylepšuje, resp. by se měla vylepšovat). To je asi ten důvod, proč mluvím o „kradení“ nebo ještě spíš „vykrádání“ myšlenek.

(Písek, 100418-2.)